

Madrid 2020 i l'esport amateur

Mentre ningú hi posi remei, continuarem sent espanyols a efectes fiscals. Tenir el passaport del *Reino de España* ja implica pagar pels descosits per sostenir un estat de pandereta amb uns serveis públics amb més penes que glòries. Si, a sobre, un té la desgràcia d'estimar la terra i tributar a Catalunya, l'estirada d'orelles és doble. El català és cornut i no només paga el beure, també costea l'abillament, els viatges, les bosses de mà, els imants de nevera, les caixes de puros i les senyorettes de (mala) companyia. De la mateixa manera, cadascun dels catalans i catalanes pagarà —de manera sobredimensionada en comparació amb altres regions de l'estat— les instal·lacions que Madrid va anar edificant per acollir uns jocs olímpics que mai més seran realitat. Unes obres que, per cert, encara s'han de pagar en un cent per cent.

El cap de setmana d'elecció dels Jocs del 2020 a Buenos Aires va ser esperpèntic. Sobretot, pel que fa a l'estil amb què, com sempre, els veïns *mesetaris* es presenten al món. De vergonya aliena... Què es pensen? Sempre venen la pell de l'ós abans de caçar-lo. Ja se sospita que als membres del Comitè Olímpic Internacional (COI) se'ls sol convèncer amb un plus d'alegries i *relaxing cafés*, però d'aquí a representar un sainet amb un repartiment de baixa estopa encapçalat per l'alcaldeessa de la capital i el registrador de la propietat anat a menys que exerceix de president d'Espanya n'hi ha un bon tros. Penós. Que hagi de ser el proper Felip VI —esperem veure'l de rei del país veí— qui doni la imatge més mesurada i desfrivolitzada convida a pensar. I molt!

Paral·lelament, i mentre en l'avió de tornada de la capital argentina corrien els gintònics a dojo —suposo que per ofegar les penes— l'estat està disposat a ficar les urpes en els clubs esportius del país exigint tributacions d'entrenadors i tècnics i donant-los una puntada de peu a les dents que s'afegeix a les penúries de moltes entitats per subsistir. A l'estat, i també a Catalunya, un tant per cent elevadíssim de federacions estan en fallida tècnica i, evidentment, les frivolitats i els errors de càlcul de la candidatura olímpica madrilenya encara minimitzaran més les dotacions dedicades al foment de l'esport i al suport als esportistes d'elit en les modalitats més minoritàries.

I si no, què us pensàveu que hi feien els esportistes olímpics de gimnàstica, natació, taekwondo etc. a Buenos Aires? Doncs esperar que toqués la loteria per poder aconseguir finançament i viure dignament de la pràctica esportiva. I, potser, amb una mica de sort, aconseguir alguna medalla en algun esport invisible als mitjans de comunicació que només aflora cada quatre anys en el transcurs dels Jocs Olímpics. Per això, un s'agafa al pal de la bandera espanyola i al que faci falta. Qui paga, mana.

Si els que han de dependre dels plans ADO (Asociación de Deportes Olímpicos) ja han de fer mans i mànigues per tirar endavant la seva carrera esportiva, imagineu-vos com han d'afrontar la quotidianitat la gran majoria d'esportistes de base, les escoles de formació i les entitats esportives que canalitzen quantitats ingents de fitxes federatives, especialment a Catalunya, en què l'esport mou activa diàriament moltíssims ciutadans. Si, a sobre de no tenir recursos, s'obliga associacions i clubs a tributar a un estat cada cop més acaparador i centralista, ja m'explicareu d'on sortiran les misses per pagar material, conservar les instal·lacions i tenir cura de la tecnificació i la salut dels esportistes.

Al capdavant doncs, quan ens surti algun fantasma per afirmar: «*soy español, ¿a qué quieres que te gane?*». La resposta és senzilla i múltiple: em guanyes en atur, en deute, en fatxenderia, en arrogància... En llengües, potser no. A casa nostra, pel sol fet de parlar-ne dues de manera natural, ja superem la majoria d'espanyols si el paradigma és Ana Botella. Amb referents així, no m'estranya que a molts llocs del món en passin olímpicament.

